

stemmelser ophører. Da vil den femårige refusionspligt efter omstændighederne kunne begynde at løbe. Er der derimod tale om flere involverede kommuner, en opholdskommune, den tidligere opholdskommune som tilkendte førtidspension og den tidligere opholdskommune, som er refusionspligtig efter § 9 c, stk. 2 eller 4, sker der ikke udskydelse af retten til refusion.

Med § 9 c, stk. 6, genindføres den midlertidige opholdskommunes adgang til refusion fra opholdskommunen for udgifter til hjælp under et ophold uden for opholdskommunen. Retssikkerhedsloven indeholder ikke hjemmel til mellemkommunal refusion for udgifter til midlertidig hjælp, men bistandslovens § 11 indeholdt den såkaldte »sommerhusregel«, som gav ret til refusion ved ophold på over en måneds varighed. Bistandslovens § 11 blev ikke medtaget i retssikkerhedsloven, da man ønskede at forenkle bestemmelserne. Det har imidlertid vist sig, at den manglende refusion har været uforholdsmæssigt byrdefuld for de kommuner, som har mange sommerhuse. Der er refusion for de faktiske udgifter og refusionen fastsættes i øvrigt på samme måde som refusion i flyttesituationerne. Det anbefales, at den midlertidige opholdskommune kun sender refusionskrav vedr. samme borger én gang om året, og således samler udgifterne sammen. Uenighed mellem kommunerne om adgang til refusion efter § 9 c, stk. 5, kan afgøres af det sociale nævn i det amt, hvor borgeren har sin faste opholdskommune efter reglen i § 61 i retssikkerhedsloven.

Retten til mellemkommunal refusion består, så længe borgeren har bopæl i det pågældende botilbud/den pågældende institution eller et tilsvarende botilbud, som erstatter det oprindelige botilbud. Retten til refusion for udgifter efter lov om individuel boligstøtte ophører, når borgeren fraflytter kommunen, jf. bemærkningerne til § 9, om hvornår en borger anses for at have fået ny opholdskommune. Reglerne om refusionskravets ophør svarer til gældende regler og praksis.

Reglerne om mellemkommunal refusion indeholder en mulighed for kommunerne til at aftale, at en tidligere opholdskommune fortsat skal afholde udgifter til hjælp efter den sociale lovgivning. Reglen findes i § 9 c, stk. 8, som svarer til den gældende § 9 a, stk. 3, med redaktionelle ændringer. Kommunerne kan kun indgå aftaler om refusion i de tilfælde, hvor der ikke i forvejen er regler om refusion. Kommunerne kan kun indgå aftaler om handleforpligtelser, når borgeren har givet sit samtykke og der foreligger særlige grund. En særlig grund kan være hensynet til kontinuitet i indsatsen.

Krav på refusion i henhold til aftale er ikke omfattende af den særlige forældelsesregel i § 9 c, stk. 9, som sva-

rer til den gældende § 9 a, stk. 4. Krav på refusion i henhold til en aftale forældes efter dansk rets almindelige forældelsesregler på henholdsvis 5 og 20 år.

Om § 9 d

§ 9 d indeholder en bemyndigelse til socialministeren til at give tilladelse til, at kommunalbestyrelsen i en kommune overlader kompetencen til at træffe afgørelse i visse sociale sager til kommunalbestyrelsen i en anden kommune.

Bestemmelsen er ny. Den har til formål at give kommunerne mulighed for at samarbejde om løsnin-gen af visse opgaver, som påhviler dem efter den sociale lovgivning. Det vil give mulighed for en bedre udnyttelse af ressourcerne i kommunerne inden for samarbejdet.

Socialministeren kan kun give tilladelse til kommunalt samarbejde på baggrund af en ansøgning fra samtlige kommuner, der ønsker at deltage i samarbejdet. Der skal således være enighed om samarbejdet mellem de deltagende kommuner.

Socialministeren kan kun give tilladelse til et afgrænset samarbejde om en social vagtordning. Ved en social vagtordning forstås at en eller flere kommuner i nærmere afgrænsede tidsrum, nat og weekend, overlader kompetencen til at træffe bindende afgørelser i uopsættelige sager til en anden kommune.

Socialministerens beføjelse til at tillade kommunalt samarbejde omfatter alene samarbejde om den lovgivning, der hører under ministerens område, det vil sige social service, social pension, individuel boligstøtte, børnetilskud og aktivlovens kap. 10.

Bestemmelsen omfatter ikke alene samarbejde om udførelsen af opgaverne (den faktiske forvaltningsvirksomhed), men også samarbejde, som indebærer, at kompetencen til at træffe bindende afgørelser i forhold til borgerne (myndighedsudøvelsen) overføres til en anden kommune. Med andre ord kan kommunerne indgå i et samarbejde om myndighedsudøvelsen. Det betyder, at afgørelser, som har bindende virkning for borgerne i én kommune, kan træffes af medarbejdere i en anden kommune inden for samarbejdet. Et praktisk eksempel på et kommunalt samarbejde, som indebærer myndighedsudøvelse, kan være vagtordninger, hvor medarbejdere fra en kommune kan træffe afgørelser i akutte børnesager i aften- og nattetimerne, selv om barnet har opholdskommune i en anden kommune inden for samarbejdet.

Den sociale lovgivning tillægger kommunalbestyrelsen vidtgående beføjelser til at træffe afgørelser om borgernes forhold, herunder afgørelser, som kan træffes uden borgerens samtykke. Reglerne om opholds-